

Versos fatídicos (1994-2010)

Alfredo Ferreiro

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

FERREIRO, ALFREDO (2011 [2010]). “Versos fatídicos (1994-2010)”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 839 (7 de outubro), 1-8. Reedición en *poesiagalega.org*. Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura. <<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/1410>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

FERREIRO, ALFREDO (2010). “Versos fatídicos (1994-2010)”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 839 (7 de outubro), 1-8.

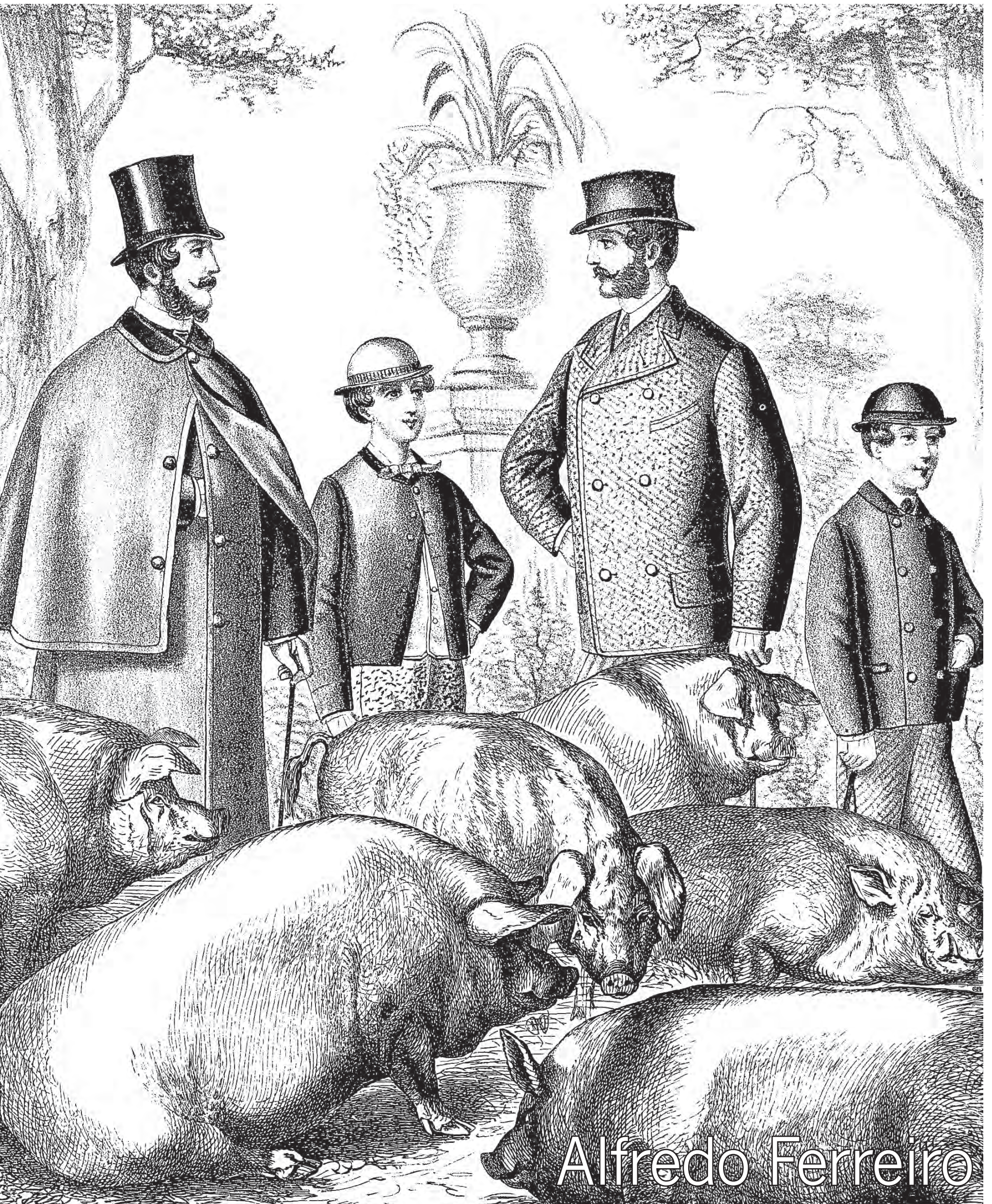
* Edición dispoñíbel desde o 10 de novembro de 2011 a partir dalgunha das tres vías seguintes: 1) arquivo facilitado polo autor/a ou editor/a, 2) documento existente en repositorios institucionais de acceso público, 3) copia dixitalizada polo equipo de *poesiagalega.org* coas autorizacións pertinentes cando así o demanda a lexislación sobre dereitos de autor. En relación coa primeira alternativa, podería haber diferenzas, xurdidas xa durante o proceso de edición orixinal, entre este texto en pdf e o realmente publicado no seu día. O GAAP e o equipo do proxecto agradecen a colaboración de autores e editores.

7 OUTUBRO DO 2010 - NÚMERO 839

rdl

REVISTA
DAS
LETRAS

Alfredo Ferreiro

Versos fatídicos (1994-2010)

Positivas editará cara ó Nadal un libro no que recolle unha escolma de poemas de Alfredo Ferreiro inéditos ou difundidos a través de distintas publicacións non comerciais. *Versos fatídicos* é o título desta obra que condensa a traxectoria do autor do sorprendente *Metal central* (Espiral Maior, 2009). Ferreiro, que escribe “nunha lingua que moitos denominan portugués, algúns galego, outros galegoportugués”, como el mesmo di, e tamén é crítico literario, é un dos poetas galegos que rebolen por internet –o seu blog é *O levantador de minas* e ademais codirixe Blogaliza–, polos recitais de poesía, polas revistas especializadas e colectivos como Amigos de Azertyuiop, que conformou con Tati Mancebo, Dulce Fernández e François Davó. A súa creación é sempre unha descuberta, que Revista das Letras convida a compartir con este adianto de *Versos fatídicos*, ilustrado por Alberto Esperante.

Visión do médium

Escribir un poema debe ser un diluvio que agoniza.
Que aperta con violencia o corazón contra si.
Que sufoca até o límite.
Como a imaxe do mar no horizonte.

Enigma

Cando vexo un médium a miña man cérrase gardando as unllas na carne. Cómpre non semellar agresivo. Aproxímome de vagar, entre a multitude de sombras, por me facer fotografar a carón del. Grande erro: o médium odia a fama como os ácidos o azucre.

Ante unha tentativa errada de perpetuación, comprendo que o asunto ten esquinas, e as esquinas sombras. Levo entón, simplemente, os ollos para as súas mans, respectando a distancia que en verdade nos une. Para o meu asombro, un código de vidro ábrese ante min: «Miña terza man rexe o puñal do tempo».

Encanto sucumbo no osario do espello as miñas mans teñen a idade do universo.

Renovación da vinganza do fósil, para François Davo

I

Unha pedra como un puño
é unha pedra ou é un puño?
Que acontece co seixo,
é apenas a vidreira dos teus soños?
O oráculo?
O marca-pasos?
O espello fiel na auga turba da vida?
Tanta interrogante é apenas a grafía
do fósil da pregunta na pedra fría.

Somos inquiridores da pedra
e a resposta é a idade infinita das nosas mans.

Mañá serei pasto das montañas.

II

Repara en como medra a herba a carón da pedra.
Así o fume do corazón nos conserva:
quentes e escuros.
Unha vía de lápidas nos conduce a nós,
que de nós fuximos.

A un lado unha man. Ao outro unha pedra.
Dúas formas distintas para unha elección
sempre a mesma.

O resto fósil,
o punto da circunferencia,
o movemento circular do escrito a dicilo todo,
a sorpresa a voar,
a nosa estrañeza.

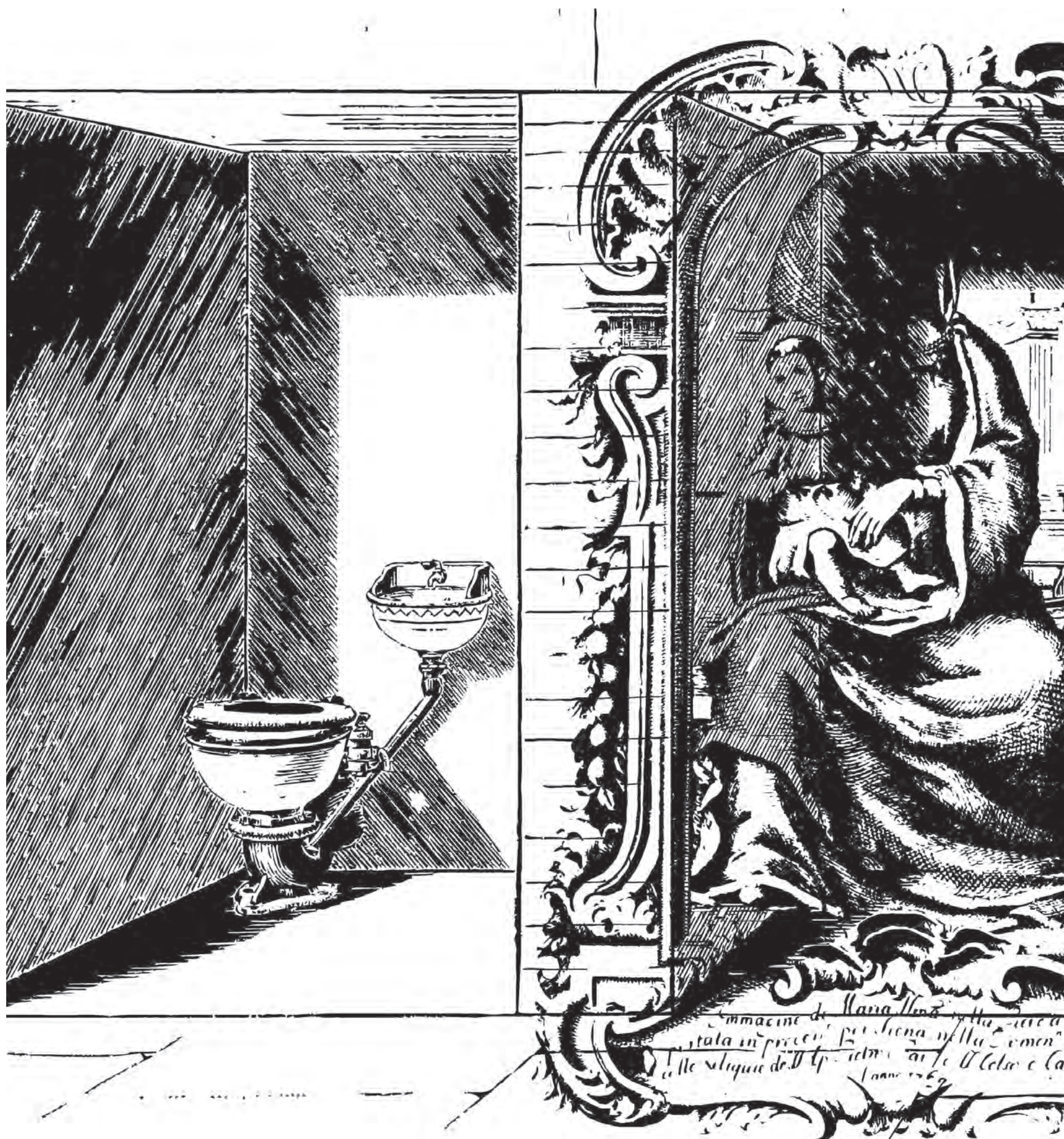

O levantador de minas

Do mesmo modo que a nai precisa de fillo para ser nai, o título precisa de poema para ser título. De aí este poema.

Poema esgotado

en
tres
palabras.

A cidade engrinaldada

II

A cidade adormece as súas unllas de prata. Debaxo das rúas, un río demora un pensamento cativo. Entón os rumores da cidade, no silencio sen luz.

Un insecto saltarica sobre o chan ardente das rúas, as arterias en que un sangue negro se consome. Eses pasadoiros que, pavimentados cada día de novos desexos, apañan os restos de zapatos lentos. Zapatos que viran, dubidan, procuran a rúa afastada e fráxil que conduce ao segredo da cidade, ao cimento húmido do seu corazón.

V

Tanto delirio ao lombo ten esta cidade: cans que corren entre crianzas, vellos que acenan alegres para faceren parte de engurradas fotografías.

Dá a cidade toda para unha praza en que as crianzas se concentran. Cans veñen a correr pola avenida que as crianzas asustan e secan as fontes de rúas nocturnas.

So os farois de vías e estradas corpos pasean entre predios distantes cunha man na cabeza e a outra erguida na névoa portuaria. Son vellos perdidos no medio de xardíns románticos, as cabezas a abalaren como pedras transportadas en carreta. Chega a primavera cun traxe de grinaldas secas.

A lingua do povo

Este rañoso sentimento intelectual prodúceme unha dúbida na nacente mesma da lingua ancestral. É un fantasma na gorxa a materializarse, fiel á física verde dun inefábel país. Medio elástico, medio húmido, esencia concentrada de fondo e áspero manancial. Apenas expectoración e destino. Nos molares florecen palabriñas irrisorias, case pequenos sons, prontas a formaren as súas fraseciñas vexetais, de raíces longas, conservadas na selva silábica da boca. O sangue ten o seu poder! –dicían os vellos caninos perante unha xuventude de feroces mais débiles incisivos– Calade! A lingua ancestral acorda, e despois nos fustiga e mexe ao medio de marés de palabras afogadas, palabras esquecidas en recantos sombríos, palabras desordenadas, palabras deitadas das zonas insomnes do pensamento nos traballos forzosos das caries.

1 de marzo de 2009

Viajou sempre entre nós o riso agudo dos cínicos
Armando Silva Carvalho

Viaxou sempre connosco
aquilo que entumece a alma
e fai saltar o amor
sobre unha prancha de zinc
incontestábel. Son os agoiros
que hai tempo clausuraran
na face do mundo a alegría,
as sombras que apagaran
as flores no xardín da vida.
Hoxe voltan a alumear
o vello pozo do medo
en que medramos por xeracións
como alimarias, privados
de aromas e pensamento.
Voltan os tempos
en que o ar foi un soño azul,
unha dita abstracta,
un espazo prometido para o amor
estourar. Unha ficción necesaria.
Hoxe volta o ar opaco
e castigador do pozo,
o ar consumido, irrequieto, inimigo
dun desexo básico, humano e sacro,
aquele que gustan de apañar
crianzas a danzar entre bolboretas.
Hoxe o viño non fai espuma
nos cálices do amor.

2006

Manuel Salgueiro Castro, o padriño, naceu en 1916. Coñeceu Granada grazas a unha excursión forzosa do exército franquista, visitou Marín algúns veráns, casou nunha parroquia de Trasdeza e viviu toda a vida coas mans introducidas na terra. Na última vendima chegou a súa propia. Como unha vella tinalla entregou do mosto da súa vida a última gota.

No verán o monte Carboeiro era reducido a cinzas. Obdulía Núñez Fidalgo, a madriña, asegurou que o queimaban por terceira vez no ano, e xa non quería saír da casa para ver o fume do seu corazón incendiado.

Eu estaba en Ribeira a ler unha novela sobre libros que eran queimados, mentres as cinzas de Rianxo pousaban nas páxinas que lía. As follas calcinadas manchaban a calcinación das follas relatada. A negra borralla imprimía a realidade sobre a ficción.

Desde este ano comeza a pesar moito o pasado. Penso nos que veñen detrás, e síntome portador dunha vella filosofía. Dun tesouro que nos di o que somos e que debe axudar outros a seren algo novo.

Non me digades

Non me digades que andar
é cociñar os pasos con tempero amargo,
mastigar depresa a brisa dun amor pequeno,
vender a barriga ou por palla trocala.
Se os restos dese amor
non fosen para a nosa alma
outras esmolos nos darán reinados
no corazón certo dun amor máis amplo.
Non castiguedes esa pluma,
símbolo errático, lixeiro corazón
dun diminuto destino a toda a parte aberto.